

házában a »János vitéz«-t. Amerikában sok dala és szerzeménye jelent meg.

Ruhakikészítés a színházban. A budapesti színházakban hosszú időközön át az volt a bevezetett szokás, hogy a jegyszedők megbízására előkészítették a ruhatárban elhelyezett ruhadarabokat és az előadás végén a közönségnek ez a része csekély borrávaló ellenében tolongás nélkül juthatott a felsőruhájához. Ezt az évtizedek óta bevált gyakorlatot 1925. szept. 10-én a rendőrség betiltotta, a tűzőrség javaslatára.

Ruhás-színész-kifejezést a régi színészvilágban arra a színészre mondták, akinek a leggazdagabb ruhatára volt a társulat valamennyi tagja között. A régiek ugyanis nagyon ambicionáltak az öltözködés művészetét, amit a nagyszerű megfigyelő, Déryné is sokszor megemlít híres naplójában, de a »Honművész« és »Athenaeum« színi-referensei is megemlékeznek ilyesmiről. Az a színész, akinek alkalma nyílt egy kis pénzmagra szert tenni: első dolga volt ruhatárát gazdagítani, mert azon időben a színész jobbára maga gondoskodott ruhatáráról. A magyar színészet története szerint a 40-es években Boér János színész volt a leggazdagabb ruhás-színész.

Ruhatár. A színház előcsarnokában elhelyezett helyiség, megfelelő ruhafogással ellátva, melynek kezelője a ruhatáros, férfi vagy nő, kik e helyiséget bérbeveszik a színházról. A gyors kiszolgálás lebonyolítása végett a ruhatárosnak több munkaerő áll segítségére. Nagyobb színházaknál több ruhatár áll a közönség rendelkezésére abc-számozással.

Ruhatár gondviselője. Ez volt a neve az 1790-iki első magyar színtársulatnál működő öltöztető-szabónak. Kötelessége volt a főpróba előtt a kellékeket is beszerezni és azokat a színészeknek átadni; minden feledékenységeért 30 kr. büntetést fizetett. A kellékeket játék után ő tartozott helyére tenni és annak minden darabjért felelősséget kellett vállalnia. A ruhatár gondozása volt a legfőbb kötelessége s főleg annak tisztán tartására kellett ügyelnie. Pontos jegyzéket vezetett a ruhatár minden darabjáról és neki kellett

a színészek részére elkészíteni a játékhoz szükséges ruhákat, a sügó utasítása alapján. A ruhatár gondviselőjének 14 frt volt a fizetése havonta.

Rumy Károly György, Szepes vm. asszeszora, táblabíró, sz. 1780. nov. 18-án, Iglón, megh. 1847. ápr. 5-én, Esztergomban. Egy létesítendő Nemzeti Színház céljaira 1820. jan. havában 100 frtot adományozott. (Lásd: »Magyar Kurir«, 1820., 8. szám.)

Rundella. Ugyanaz, mint: rondella. (L. o.)

Rupp Margit, (nyilhegyi), énekesnő (szoprán), sz. 1900. nov. 6-án, Budapesten. Előkelő magyar családból származik. Már 8 éves kora óta tanult zongorát; Fodor Ernő zeneiskolájában, utóbb ugyanitt éneket. De Sanctis Arturtól, aki az eredetileg filigrán, csak szalonban hallható hanganyagot kellő vivőerejűvé fejlesztette. R. nem járt színésziskolába; a Zeneművészeti Főiskolán 19 éves korában énektanári oklevelet szerzett, majd egy félévet Bécsben töltött, hogy művészetében tökéletesítse magát. Itt hangversenyen és szalonokban énekelt s 1920-ban nőül ment a magyar származású Schenker-Angerer Gottfriedhez. Évek múlva lépett fel ismét; 1926-ban Verdi Requiemének egy hangverseny-előadásán a bécsi áll. opera igazgatója, Schalk Ferenc, hallotta a szemnek és fülnek egyaránt gyönyörű művésznő kulturált énekét s rábírta őt, hogy próbaképpen lépjen fel színpadán. Első színpadi kísérletét (Verdi »Végzet hatalmá«-ban) sajtó és közönség egyhangú elismeréssel fogadta s 1928 ősze óta R. — művészi nevén mint Angerer Margit — a híres bécsi operai együttesnek egyik csilaga. Az ifjú, drámai szerepkörben Elsa (Lohengrin), Margit (Faust), Rózsalovag (1930-ban a salzburgi ünnepi előadásokon is, 1931-ben a londoni Covent Garden operában), Aithra (Egyiptomi Heléna), Komponista (Ariadne), Iphigenia (»auf Tauris«, Salzburg) stb. az ő eleme. Több ízben nagy sikerrel vendég szerepelt a berlini áll. operában is.

[Ezzel helyesbítettük az I. kötetünkben »Angerer« címszó alatt olvasható közleményt. (A »Lili« név ott tévedés.)]